

18
60

نگارگری
-۷-

چشم‌های «پرویز»

پرویز پورحسینی ستاره تئاتر ایران بود. می‌گفتند از محدود بازیگرانی بود که تماشاگران بعد از اتمام نمایش منتظر می‌ماندند تا از او امضا بگیرند. همین استعداد و کیفیت پورحسینی در بازی باعث شد پیتربروک او را برای بازی به لندن دعوت کند و همان‌جا هم به صورت آکادمیک بازیگری را ادامه داد. حتی ساختمان تئاتر شهر تهران هم با بازی او در نمایش «باغ آلبالو» در سال ۱۳۵۱ افتتاح شد. تنها اثر سینمایی پورحسینی قبل از انقلاب «چشمه» آربی آوانسیان بود؛ فیلمی که هم در بازی و هم در کارگردانی و میزانشن جزو آثار آوانگارد و موج نوی سینمای ایران محسوب می‌شد. سبک زندگی حرفه‌ای، بدن ورزیده و آماده و مهم‌تر از هر چیز چشم‌های پورحسینی از شاخصه‌های بازی در هر دو حالت سکوت و دیالوگ‌گفتن بود. به نقش میثم تمار در «مختارنامه» نگاه کنید و آن جنون عارفانه‌ای که باید منتقل می‌کرد، یا در زکریای «مریم مقدس» که روزه سکوت گرفته بود و چشم‌هایش که پیغمبرانه همه را به صبرکردن دعوت می‌کرد؛ این چشم‌ها امروز برای همیشه بسته شد.